

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-09-000 003
Бањалука, 10.3.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р.Р., због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347 став 4 у вези са ставом 3 Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), одлучујући о жалби његовог браниоца О.Ј., адвоката из З., изјављеној на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 014-0-Кжж-08-000 016 од 01.12.2008. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 10.3.2009. године, у одсуству уредно обавијештених странака и браниоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Р.Р. и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 014-0-Кжж-08-000 016 од 01.12.2008. године.

Образложење

Другостепеном пресудом у Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 014-0-Кжж-08-000 016 од 01.12.2008. године оглашен је кривим Р.Р., због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлашћења из члана 347 став 4 у вези са ставом 3 КЗ РС, осуђен на новчану казну од 1.500,00 КМ и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећена са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу.

Против ове пресуде благовремено је изјавила жалбу његов бранилац О.Ј., адвокат из З., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и одреди одржавање новог претреса.

Одговор на жалбу није поднесен.

Странке и бранилац нису приступили на сједницу вијећа, о којој су уредно обавијештени, па је суд на основу члана 312 Закона о кривичном поступку (ЗКП) испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, након чега је одлучио као у изреци из слједећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде нису нађени пропусти који би се састојали у неразумљивости изреке побијане пресуде, њеној супротности датим разлозима и одсуству разлога о одлучним чињеницама, из којих жалба изводи постојање битне поврде одредаба кривичног поступка из члана 303 став 1 тачка ј) ЗКП.

Напротив, у изреци пресуде је тачно наведено раздобље у коме је оптужени као начелник Општине Ш., потписивао финансијску документацију којом је одобравао исплату потпуно означених износа одређеним правним лицима, као и поврат новчаних средстава фондова у буџет општине. С друге стране, саставни дио изреке је опис да су то средства Фондова, која нису могла бити коришћена за те намјене, уз навођење супротности оваквог поступања одредбама члана 24 Статута општине Ш. Овако описане радње оптуженог садрже сва битна обиљежја кривичног дјела злоупотребе положаја или овлашћења из члана 347 став 4 у вези става 3 КЗ РС. Оне потпуно одређују вријеме, мјесто и својство у коме је оптужени поступао, које прописе је кршио као и износ прибављене имовинске користи, а с друге стране ове радње јасно дистанцирају наведено поступање од било ког другог сличног кривичног дјела. Оваква изрека је јасна и одређена и њен садржај је у свему сагласан одредби члана 291 став 1 тачка а) ЗКП.

Овакво чињенично стање из изреке прати потпуно, садржајно и по сваком дијелу одређено образложење. Тако је суд сасвим јасно изложио разлоге који се тичу својства фондова, начина трошења тих средстава и немогућности да се та средства употребљавају за намјене које их је користио оптужени. При томе се сасвим основано позвао на одредбе Закона о буџету РС и Статута Општине Ш., чиме је објаснио које је одредбе повриједио оптужени, али и дао довољно разлога у чему се огледа намјера прибављања другом имовинске користи. Све те разлоге као јасне, одређене и потпуне у свему прихвата и овај суд. Ради тога овај суд не налази пропусте на које жалба указује, тако да је она неоснована у погледу постојања битне поврде одредаба кривичног поступка из члана 303 став 1 тачка ј) ЗКП.

Дио ових разлога се односи и на приговоре о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и повреди кривичног закона, јер се они кроз жалбу знатно преплићу. Ово посебно у вези поврде бланкетне норме, која је садржана у цитираном Закону и Статуту, а што је правно питање али се изводи из утврђених чињеница, да је та повреда почињена. Саме чињенице о висини исплата, позицији са које су вршене и на који начин, утврђене су на основу поузданих доказа које жалба није могла успјешно ни оспорити. Из садржаја цитираних прописа недвосмислено произилази да су то посебна средства, која се не могу прераспоређивати на друге буџетске ставке, неутрошена враћати у буџет за друге намјене, или пак исплаћивати мимо утврђене намјене. Такву промјену њихове намјене нису овлашћени да изврше ни Скупштина општине ни њен начелник. Тиме је дат одговор на противправност, умишљај и намјеру, а и

висина је сасвим поуздано утврђена. Она и није посебно оспоравана, осим кроз навођење да је суд у правном опису погрешно прихватио да се ради о износу који прелази 50.000,00 КМ, а што утиче на правну оцјену дјела. Овај жалбени приговор је основан, али се ради о очигледној омашци у писању која пресуду не чини неразумљивом, чињенице погрешно утврђеним нити се одражава на њену законитост. Имовинска корист је утврђена изреком пресуде, а видљиво је да је она знатно испод износа наведеног у правном опису, као што то жалба примјећује, а правна квалификација и изабрана санкција су у складу са висином користи из изреке.

Приговор жалбе да не постоји износ који прелази 10.000,00 КМ је произвољан, јер се ради о јединственом умишљају оптуженог тако да тај износ у укупном износу прелази наведену своту, али и појединачне ставке које су враћене у буџет су изнад њега. Дакле правни опис одговара висини имовинске користи која прелази 10.000,00 КМ, а правна оцјена према том износу прихваћеном навођењу чланова кривичног закона. Зато из свих ових разлога и нису основани жалбени наводи да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено и повријеђен кривични закон.

Испитујући одлуку о казни овај суд налази да су све одлучне чињенице, од којих зависи њен избор и висина, потпуно и правилно утврђене. Оне су у потпуности оствариле одговарајући утицај прописан законом, па је по оцјени овог суда изречена одговарајућа казна.

Везано за одлуку о трошковима кривичног поступка, нема основа наводима жалбе да су они неодређени и без везаности за ослобађајући дио пресуде и личност оптуженог. Они су потпуно одређени у првостепеној пресуди, а суд се при њиховом одмјеравању позвао на то и навео њихов износ, тако да ни овај жалбени основ није оправдан.

Из наведених разлога ваљало је, на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, жалбу браниоца оптуженог одбити и другостепену пресуду потврдити.

Записничар,

Софија Рибич

Предсједник вијећа,

Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић